

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

НАДЕЖДЫ.

Та докле ће о надеждо! теб' вероват' люди;
Обчарани са обманомъ надимати груди?
Оне жарки моћи твоје, да насъ прожд'ре пламенъ!
Оћешъ животь да намъ спалишъ као сунце праменъ —!
Брѣ мы люди у невољи кадъ горкой венемо,
И подъ бычмъ кивне злобе, гонѣни стеньмо,
Кадъ несрећни подъ чекићемъ човекъ горко плаче;
И онда му обећаня наодишъ, све яче. —
Заръ намъ такво само голо ты блаженство справляшъ?
Тымъ ли наше раанишъ срце и желѣ понавляшъ?
Докле ћемо веровати твојой лажной моћи?
Кадъ ће на насъ твога царства весео данакъ доћи?
Садъ већъ ћути! — човекъ неће гласа да ти чуе!
И' обећаню твојоме неће онъ срећу да куе!
Ти си цигло обманлива и за носъ насъ вучешъ.
И текъ онда познамо те кадъ се нага свучешъ.
Там' кадъ буде съ оне стране човекъ тавна гроба,
Гди ужива свака душа райске весне доба —
Кодъ онога — изъ хаоса што небо саздао;
Кои стыхіе и кругове планетама дао;
Кои землю, сйине звезде, створи и векове;
Кои природе, у пространству потера точкове;
Наша жива сва надежда, мы нѣой да хитимо!
То е права и истина съ нѣомъ да се тѣшимо!!!

М. Ж.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Констанцу 17. Авг. 1847. год.

Ништа нѣе теже човеку него читати она писма, која су само изъ дугогъ времена писана. Не бы ти ово писмо данасъ писао, али шта ћу кадъ морамъ, ербо врућина сатерала ме е у собу, па шта бы болѣ умео радити него да ти пишемъ. Одъ Шафхаузена пошли смо пешке, но недалеко украй Райне ноћимо у Дисенхофену, гди смо данасъ рано сели на паробродъ, кои е изъ Шафхаузена пошао, и весело уз' Райну довели смо се дожде. Райна е свуда бистра и лепа, и на много места съ обе стране были су лепи предѣли. Кадъ смо се увезли у велико боденско езеро, украй кога ова варошъ лежи, онда се токъ и брзина Райне изгуби — крозъ средину овога, као море непрегледаногъ езера, тече Райна, — по овомъ езеру плоче различне лађе. Ово езеро найвеће е у Европи, ако

касписко море неузмено као езеро; но ни едно море готово нема толико држава око себе колико ово езеро; ерѣ све ове околне државе, отимале су се да макаръ мало нѣово право доспе до обале овогъ езера. У таласима ове бистре воде састае се петъ држава — обала съ ове стране читавогъ езера, припада Швайцарской; съ оне друге стране пакъ поделѣна е између Виртемберга, Бадена, Баврске и Аустрије, која по средствомъ Тиролије дожде допире. Кадъ самъ видіо ово лепо и велико езеро, по коме лађе са платнама тамо амо плоче, кадъ самъ преко нѣга издалека видіо плавеће се брегове, минула ме е желѣ путованя могъ по острову Ригену, и покрай адријатичногъ мора.

Ова е варошъ лепа, али нѣе людма напуњѣна као вароши по Германіи — негда у овој вароши живило е преко 40. хиљада душа, а сада слабо што выше има одъ 5. хиљада. Између знаменитости кое путницима излазе предъ очи, то е найзнаменитіе, што е Хусъ, родомъ чехъ, првый реформаторъ вѣре, овде осућенъ и спалѣнъ. Онъ е прокрчио путь Лутеру, коме е после дѣло за рукомъ испало. Има лепа црква у готичномъ штилу која е 800. година стара, изъ нутра украшена е лепо, и место гди е Хусъ стаю, кадъ су га повели да спале јоште показую путницима — на едной страни цркве има една округла капела, у којој е направљѣнъ Христовъ гробъ исто онако као што кажу да е у Брусалиму. На главномъ сабору 1315. године, было е преко 100. хил. странаца — међу којима е 3. хиљаде доктора права, 30. кардинала, 4. патријарха, 20. митрополита, и 150. владика было! — Показали су намъ столице на којима су при томъ сабору царъ и папа седили. И осимъ библије Хусове видели смо јоштъ гди кое спомене кои су одъ нѣга заостали, и кои се као светиня чуваю. Исто тако поодили смо и гледали и ону кућу гди е Хусъ био уваћенъ, и оно место гди е био спалѣнъ.

Овде самъ мыслио ово писмо свршити; ерѣ самъ био почео спремати се да пођемо далѣ, но садъ почемъ самъ се предомыслио да останемъ и данасъ и сутра овде, могу се сытъ овога лепогъ езера нагледаати, и могу ти дугачко писмо написати. И врло самъ задоволяшъ што самъ се решио да останемъ, сво остало друштво већъ самъ изпратио, кои су се у Цирихъ пешке кренули, а я и јоштъ двоица остали смо овде, я самъ найвише остао овде што самъ радъ да ти ово писмо довршимъ, а она двоица остали су што имаю родбине. Па ћемо одавде кренути се на пошти, тако, како ћемо наше друштво у Винтертуру, или у Цириху стићи. Истина, вожећи се у колима нећу се онако провеселити и онолико видити, колико они што су данасъ пешке отишли, али и

пакъ, мило ми е што ћу имати доволно времена да ти коју реч о овој земљи напишемъ, и пре, него што на путовањ по швајцарској наступишь, да те уведемъ у њну прошлостъ, да те упознамъ съ њномъ историомъ баремъ онолико, колико я знамъ. И онда сва моя писма, која ти будемъ писао, бы ће занимљивія, и већма ћешъ участія имати са мною. Свако место, градъ и варошь скопчани су еа догађајма онога народа, кои туда живи, и путникъ говорећи о тымъ местима мора свуда задрети и у историю тога народа. — Зато, надамъ се, кадъ самъ я толико тебы жертвовао, да останемъ овде, и да одавде штруцкаюћи се на поштанскимъ затворенымъ колима, преспавамъ и преседимъ чакъ до Цириха, место што бы могао шетаюћи се у веселомъ друштву та места проћи, и све што е лепо видети — тога ради реко, и ты имай стрпљива, и прочитай ово мое писмо, у коме су примѣдбе о овој земљи у којој ћешъ ме читаюћи моя писма свуда пратити, а то е толико, колико за едно самномъ путовати — я ћу ти ево у кратко, и то што краће могу, прошлостъ и садашњостъ Швајцарске представити. Да бы ти тые, као што самъ казао олакшао читанъ дальи мой писма, у којима ћу морати о знатнѣйшъ историчнымъ догађајма само узгредъ говорить.

Исторія едногъ народа нека е лепа, славна и пуна велики дѣла одъ 50. последњи година, па е доста за тай народъ само онда, ако е у добромъ и срећномъ станю као што е Швајцарска; но Швајцарска поноси се са своіомъ слободомъ, са своіомъ самосталношћу и са своіомъ историомъ одъ выше вѣкова. Кадъ човекъ погледа како е ова држава одъ 22. мале државе, и одъ четири различне народности и выше вѣроповеданія састављена, могао бы се преварити, да помисли да е то една држава противу саме народне природе, но то е са свимъ другѣе — Швајцарска е срећна, слободна, сложна, независима; — но и она, као и свака друга земля, имала е горкій часова, но и она, као и свака друга земля, трпила е своевольства, тираниства, и она е носила тежке ланце робства, было е времена, када и њно небо нѣ овако ведро было, када и њно сунце нѣ овако сяло. Айдемо хиляду година умрачну и жалостну прошлостъ натрагъ — и наћићемо у овимъ предѣлима уселѣна племена Хелвета, кои су као и Целти, којима су сродни, блудили по овимъ местима — одъ кои се и данасъ, Швајцарска по кадкадъ зове Хелвеціомъ — они су были часъ подъ римскомъ републикомъ, часъ подъ немцыма, одъ кои су и њіове обичае, языкъ и све примали — но осимъ њи и Бургунди и Лонгобарди делили су њ међу собомъ.

Ко е ячій бы, онај е и владао овомъ земљомъ, више њи већій и мањи господара было е. — При свршетку 13. вѣка племе Хабсбургъ кадъ е Рудолфъ попео се на престолъ немачкогъ царства и Аустрије, добыло е највећій уцливъ у Швајцарској. И већ њговъ наслѣдникъ чимъ е ступіо на престолъ гледао е одма да Швајцарску са свимъ сѣдини и спои са Аустриомъ — народу е тешко было, управители туђинци нису знали ни за Бога ни за душу, и поступали су и са оныма кои су были подъ покровителствомъ немачкогъ царства, као и са своимъ поданицыма и робовима, Швајцарци више нису могли сносити, зато скупе се на едној ливади названой Ритли 7. Нов. 1307. год. и завѣре се да протераю све цареве надзирателъ и да њіове куле и дворе разоре. То место Ритли, лежи на Валдштетскомъ езеру (Шумоградскомъ или управо Шумадинскомъ езеру.) — Ту е онај славный Вилхемъ Тель првый се подигао са целомъ околиномъ на о-

ружѣ, за права човечества. Они су признавали свѣ своа обећаня справъ Германски царева, само су нишли противу аустриски Даия. Аустрија не само да нѣ ништа хтела попустити, него е јоштъ гледала више власти задобити — и поведе ратъ, кои е е 200. година трајо. Правда одржи побѣду, Швајцарска се отргне не само Аустрије него и немачкогъ царства, и јоштъ Аустрија изгуби и свое градове Кибургъ и Хабсбургъ изъ кога е племе и данасъ јоштъ у Аустрији владаюћи царева, кое се племе тако и зове. — Швајцарци сами свое слободе свестни тукли су се безпримѣрно, и побѣда за побѣдомъ слѣдила е њіовомъ оружю, и све едно по едно окружіе выше се сдружавало — прву славу побѣду надъ Аустријанцыма 1315. године одржали су кодъ Моргартена. Они одма начини саюзъ и бранили су се противу сваке напасти. Но пошто добию славу и важне побѣде кодъ Семпахъ, кодъ Нефелса, и пошто Аустрија почне съ њыма уговоре правити и обрицати имъ сигурностъ самосталности њіове, окрену они, место што су се до то доба само бранили, сада изађу изъ граница и ударе на аустриске землѣ, и свуда њ е срећа и побѣда служила. — Кантонъ Швицъ быо е душа и почетакъ тога устанка за независимостъ, и отудъ прозоду онда све оне кои су одъ те партае были швицерима, и тако и данъ данасъ по той малой вароши зову се сви швајцарцима. Ова мала Швајцарска тукла се онда не само са Аустриомъ, него готово са свима своимъ комшијама, кои су сви хтели по нешто одъ њ да закаче, и да е међу собомъ као ягнѣ раздери.

(Продуженъ слѣдуе.)

СВЕ ШТО ЧИНИШЪ, ЧИНИ ИЗЪ ЛЮБАВИ.

(Изъ Imitation de Jésus-Christ.)

1.) Зло нетреба никадъ чинити, ни пошто, ни за чіо му драго любавъ: али мы можемо понекадъ зауставити започето добро дѣло, или га промѣнити, ако е то само нужно и одъ користи нашемъ брату; еръ се онда добро дѣло, кое мы чинимо не затире, него се текъ променюе болѣ.

Споляшняя добра дѣла незначе ништа, која не излазе изъ чисте любави: еръ свако добро дѣло, кое мы чинимо, ма како мало было, ако га само чинимо изъ любави постае врло користнымъ зато, што Богъ не гледа колико ко чини, већъ како чини, т. е. да ли чини изъ любави према добру.

2.) Ко много люби, тай много чини, а онај много чини, кой чини добро, и онај чини добро, кой га не чини зато да бы себе задоволио него кой чини добро ради користи свію.

Мы често мислимо, да добро, кое мы чинимо предметима, кои су подобно нама тѣлесни, чинимо га зато, што се ту подкраде и мѣша или природна наклоностъ, или собствена воля, или надежда да ћемо отуда што добити, или најпослѣ особитогъ каквогъ нашегъ покоя:

3.) Но онај кой има праву и савршену любавъ, тай не чини никадъ ништа ради себе, него текъ ради славе Божіе, и жели да само Богъ налази у свему свою славу. — Онъ никоме не завиди зато, што се онъ не радуе никаквомъ своємъ собственомъ добру; него е радость њгова у Богу, као единственомъ добру, кое онъ жели задобити, кое га текъ едно усрећита може.

Онъ не приписуе добро никакой твари, већъ само едномъ Богу, кой е и твораць свакогъ добра, и у коме ће

сви праведни најпослѣ наћи свой покой и свое блаженство.

О, кой има само одну искру праве любви, тай ће заиста видети, да све, што е годъ земаљско, ніе ништа друго, него само една суета.

М И Р О Ћ И Я.

(Речянкъ за животь.)

Бисаге су путничка справа одъ две торбе коя се носи преко коня. Свакій на савѣсти има поедне бисаге, кое и кадъ непуте свуда уза се носи на леѣима, безда ѿ може видети, у одну страну меѣ своя добра дѣла, а у другу своя зла дѣла. А многи люди, кадъ напуне веѣ обадве стране злимъ дѣлима, а они онда меѣ сами себи у недра; и тако са пунымъ бисагама и недрыма свою зала, путоу крозъ животь, кадъ ѿ човекъ запыта шта имаю у бисагама, они одговоре: „добра дѣла“ и тако често млоги зли люди, крозъ читавъ свой животь важе за добре люде, па ако умеду своя зла сакрити, а оно и кадъ умру, гомиле людѣй допрате ѿ гроба, и выше гроба подигну споменикъ и запишу на ѿму: „овде почиваю добра дѣла.“ Или „овде почива правда.“ Ни еданъ човекъ, кои е быо правый человекъ, и живѣо и имао посла съ правымъ людма, неможе отиѣи на онай светъ, а да му nebude неколико зала у торби. — О бисагама свршиѣемо съ едномъ маломъ причомъ. Еданъ Гркъ путовао е, кадъ е дошао на конакъ, скине бисаге и мете негди, а онъ оде да поіе одну кафу. Непостои дуго а дотрчи му еданъ момакъ и каже му: „однесоше лопови бисаге.“ А гркъ пипне се у цень и сасвимъ ладно одговори: „Нека носе ключъ е кодъ мене.“

Бравъ кодъ насъ на неколико места значи свинье а на некимъ ованъ. Кодъ наше браѣе словинаца у краинской бравъ значи братъ; а позвати кажу: повабити. И тако 1848. године, читао самъ у томъ езъку еданъ позивъ на све славене на оружъ за слободу, у коме одозго съ крупнымъ словима стои печатано: „повабленіе бравцама“ кое значи: „позивъ браѣи.“ — Кодъ насъ много люди и жена по селима и по варошима има кои не еду одъ свакогъ мяса. Гди тога обичая има, ту нема неволь ни глади. Тако чуѣешъ на много места гди, кадъ се какво ело одъ мяса донесе, распитуе по гди кои, какво е мясо? па ако е одъ оногъ животного, одъ когъ се заветовао да не еде, то онъ неѣе узети за живу главу, и ако га преваришъ да еде, то онъ држи да си се огрешіо, и млоги се после поболе. Тако млоги нееду или козіе; или овчѣе, или свинѣе мясо, а нико ніе се іоштъ заветовао да неіе ракію, или да нечини зло.

РАЗНА ПРОШЕНІЯ.

Ова су прошенія одъ разны животиня, Тигру бенгалскомъ, предата, да ѿ на путь, кои ће по Европи предузети, собомъ понесе, и у истима наодеѣе се молбе, своіомъ важношћу подпомогне и за ѿ ѿ дѣйствуе.

Прошеніе Гавранова. Мы смо принуѣени у свакој понизности, прехвалномъ роду човечіемъ, наше жалостно положенѣ препокорно представити. Одъ много година іоштъ, по увиѣеню нашемъ, презрени смо тако, да никако выше у станю нисмо далъ издржавати се, и честно, као што гаврановима пристои, ранити се.

Нека се цео прехвалній родъ човечій наши добри услуга, милостиво опомене. Мы смо на свимъ биткама, губилиштама, прекимъ судовима, точковима и вешалама, тиме, што смо на тимъ местима, побіене или повешане люде брзо поели, вѣрно и честно послужили: дакле чистеѣи воздухъ, ми смо немале заслуге придобили. Садъ дакле неможе намъ друго, но тежко бити зато, што се нама свакій данъ све выше наша рана прекрива, и толика ела украѣую, коя су по свимъ правама природе нама за рану опредѣлена. Ми бы праведна узрока имали противу по гди когъ гробара тужити се, кои элементу землѣ оно предае, што бы по краснимъ свойствама своима праведно элементу воздуха требало да се преда. И будуѣи да се оваковимъ неправеднимъ утицаемъ средства нашегъ издржаваня свакій данъ умаляваю, то смо принуѣени, прехвалній родъ човечій за милостиву помоѣ просити, и истый најпокорніе молити, да бы намъ — у некимъ местима повеѣу часть ране поклоніо, а притомъ у призреніе узео како се ми одъ выше година са измршанымъ у апсу лоповыма, или съ каквимъ сиромашнимъ и издрпанымъ путничима задоволявати морамо. Ми захтевамо само оно што е наше, т. е. мясо, а све остало, као бароке, златне альоне и све оно што нами не принадлежи, а у очима люди има велику важность и цену, радоѣемо уступити, а миѣемо се само съ голимъ тѣломъ задовољити. И тако будуѣи да свакомъ свое принадлежи, то се ми надамо одъ целогъ рода човечіегъ, да намъ онъ неѣе убудуѣе рану умалявати, отимаюѣи намъ велике лопове и гробаряма ѿ предаваюѣи; него да ће ѿи средствомъ нашегъ Лиферанта, целата, милостиво воздуху излагати и предавати. И есмо најпокорніе.

Све црне птице.

У Гавраништу,

Рѣшеніе рода човечіегъ. Гавранови се, за сада по постоеѣемъ и у Европи убичаеномъ начину, упуѣую, да се съ ждеранѣмъ малы лопова задоволь; што ѿново захтеванѣ, да се велики лопови вешаю, нема места.

Прошеніе Зецова. По достовѣрномъ чувеню, наоди, се у роду човечіемъ множина зечіегъ срца и зечіе брзине, коису се, и ми сами незнамо како, у друтво човечіе увукли, а насъ и люди, одъ выше година уговорима, мислимо, да имамо совршене право, све зечіемъ роду принадлежеѣе натрагъ повратити, што се праведно за зечіе срце сматра и зечію брзину придржава: ерѣ ми ни найманѣ несумнямо, да ће прехвалній родъ човечій томе противословити; што свакояко они, кои зечіе срце имаю и зечію брзину притяжаваю, немогу се употребити нити какову ползу принети.

Рѣшеніе людѣй. Зецовима се обзнанюе, дасу се они, кои зечіе срце и зечію брзину имаю, поиздавна природили, и да су меѣу людима веѣ и правомъ граѣанства обладрени.

ЖАЛБА ЕДНОГА МАЧКА ПРОТИВУ ДРУГИ ЖИВОТИНЯ КОЕ ВАТАЮ МИШЕВЕ

Природа е высокомъ милости своіомъ мене, службомъ ватаня мишева, обдарила, и нато, шапама и ноктима уредно снабдѣла. И премда ово, држави тако полезно, заниманіе, множина мои другога упражнява; опетъ зато, многа друга животиня, усуѣуе се у овай нашъ занатъ мешати, а имено: лисица, ежъ, творъ, лисица гавранъ и проч. и тако многи ватаюѣи мишеве оштеѣаваю насъ и нами нашу рану и нашъ лебъ украѣую. Нама е дакле немогуѣно выше, ватанѣмъ мишева занимати се и тиме

ранити, тимъ више, што и сами люди, измисливши разне механичне мишоловке, кваре намъ занатъ нашъ. Потоме дакле не може се нами за зло приѣмити, ако ми по кадъ кадъ, крайномъ нуждомъ гонѣни, и птице ватамо, и овде или онде, понеку шеву или врабца, за деветъ неволя прождрети морамо. Дакле, уме свию мачака, я молимъ, да се ово злоупотребленіе уклони, а ми кодъ нашегъ права на миру оставимо и утврдимо.

Рѣшеніе людій. Будући да се и много люди истимъ тимъ начиномъ, као и мачке, оштећавају, то нека се мачке съ нѣма сагласе и заодно тужбу предаду, паће имъ онда люди по захтеваню у едно рѣшеніе издати.

Молба едногъ Магарца. Будући да у свету све на уобичаенимъ предрасућеніама почива, тако и насъ люди, као најглупію животиню, сматраю, премда се по кадъ кадъ нађе много глупіе животинѣ, него што смо ми магарци. Но светъ радіе суди по спољашности, и збогъ тога е по нашемъ простомъ виканю: и збогъ наши велики ушию: нама, име магараць, приденуто, кое толико значи, колико едно глупо животно. Да е то право предрасућеніе, ясно се тиме доказуе, што има животиня коя нити дугачке уши имаю, нити као мы вичу, и опетъ бы имъ то име много болъ него нама прилично; но бадава светъ се држи подрекла, а ствари слабо испитуе. Ми дакле најпонижниѣ предложенѣ подносимо, небили намъ човечество дозволило, да наше уши подсецамо, и уместо і—а; ха—і. да вичемо; ерь ми имамо достовѣрно искуство, да е понегда, промена имена, или говора врло много ко облагороженю каквогъ животногъ принела. Но какоће велике уши, вечитій знакъ магарца остати, тако ћемо ми нѣи лепо у руке людій предати, како би се тамо, чрезъ веште кирурге онима пресадили ко іи заслужуе носити. У случаю ако не бы човечество ово предложенѣ приѣмилло, тако бы могли установити явній скупъ ушию, као што е установлѣнъ явній скупъ природни ствари, и ми добри стоимо, да бы, какавъ природоиспитатель, на особита одкровеня дошо, и брзо у станю быо, угледъ магарећи ушию печатати.

Рѣшеніе. Будући се, међу людима, много магараца наоди кои никакви ушию немаю, тако се овимъ ономъ, кой велике уши има незабраноу такоуе подсецати. Што се тиче тога да се явній скупъ магарећи ушию подигне и установи; како то ніе предметъ философіе, него управо принадлежи къ родословнимъ древностима свакога рода, гди се оне одсеку, тако се оне тамо, за вечитій стварій споменъ и задржавати могу. Упризренію пакъ преиначеня говора, налази се за найсовѣтніе, да магарци никако неговоре, ерь ха—і, и, і—а, издае увекъ нешто, што бы човека на велике уши опоменути могло; кое брижливо избегавати треба, што има примера дае по некога, кога нѣгове велике уши нису издале, нѣговъ говоръ одкрио.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— У срезу подгорскомъ посавскомъ и тамнавскомъ окр. валѣвскогъ ревностнымъ дѣйствіемъ Г. Бѣрема Гавриловића началника истогъ окружія, као и надлежны срезки началнака поболшана е плата слѣдуюћи учителя: каменичкогъ одъ 75. на 85. палежкомъ и убскомъ одъ 80. на 96. грабовачкомъ и ябучкомъ одъ 60. на 70. орашачкомъ, радѣвскомъ и степаньскомъ одъ 60. на 65. врелянскомъ одъ 70 на 90. бранковачкомъ одъ 80. на 90. новач-

комъ одъ 70. на 84. и рабровичкомъ одъ 60. на 72 галира. На ревности речены старешина, кои се о напредку воереногъ имъ народа и о поболшаню школа и станя учительскогъ брижливо стараю, овимъ нека имъ буде явно благодарено и признато предъ целимъ сръбствомъ. Исто тако и народу речены срезова явна благодарность нека буде, што е свое старешине послушао и свои учителя станѣ поболшао. О Боже дай да овомъ добромъ примѣру и друге старешине и народъ по окружіама и срезовима слѣдую, и слабо станѣ учителя поболшаду.

— 23. о. м. приспѣли су овде после выше годишнѣгъ одсуствія подпоручици Іов. Марковићъ и Ранко Алимпићъ кои су у Берлину воене науке свршили, и кои су у томъ чину последнѣ ово време практично у Прайской войсцы служили. Петаръ Протићъ што е топчиске науке учио, отишао е изъ Берлина на неко време у Белгію и Енглезку да се многостраніе у той вештини научи.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Одъ како е законъ печатиѣ у Паризу изишао новине неподпадаю више подъ цензуру.

— Царъ Франць приспѣо е у Верону гди га е Радецкій са свымъ официрима предсео.

— У Пешти имао е еданъ трговаць у свомъ кавезу папагая, кои е іоштъ одъ 1848. године упамтіо, и непрестано викао: „илѣнъ сабатшагъ“ (да живи слобода), и садъ непрестано како види изъ полиціе жандарме викао е: „илѣнъ сабатшагъ“ (да живи слобода) полиція е одоменула више пута да ту бунтовну птицу трговаць уклони — и кадъ ніе учиніо — овы дана полиція узела е исту птицу и затворила.

— До свршетка месеца Јануарія чesка матица имала е 3694. члена, прошле године више се одъ 500. уписало новы — и у месецу Декемврию имала прихода 6898. ф. ор. ср. съ таквимъ великимъ приходомъ, чesка ће књижевность быти скоро подигнута, међу тымъ у целой Европи чesке књиже найвѣтніе се продаю. — Иста матица издае сада едно дѣло Челаковскогъ кое се зове: „Философія Славена у пословицама“ — у той књижи има ће преко 14. хил. пословица одъ Славена свию езика, а особито Чеха.

Огласъ.

(4)

(1—3)

У Банату у варошицы Саска три штаціе одъ на дунаву лежеће вароши Базіяша, налазећа се гвоздена фабрика, коя е одъ скоро прорадила, и врло лепе бронзане еспапе издае, препоручуе се почитаемимъ ГГ. трговцима кои бы такоуе желили, съ уверенѣмъ да ће купаць еспапе исте вѣтиніе добыти, него изъ осталь места, а врло су малимъ трошковима изложено, по чему се изъ Базіяша дунавомъ за данъ у Земунъ може доћи. Умолявасе сваки кои буде радъ кодъ подписаногъ обширніе извѣститисе.

У Београду 2. Фебр. 1852. калѣа трг. кодъ госп. Браће Димитривичъ у Зданію.

Коста Марковићъ.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати	30 $\frac{3}{4}$
Сребро	24 $\frac{1}{2}$